



FESTIVAL CASTELL PERALADA

JULIOL - AGOST 2019



HISTÒRIA D'UN SOLDAT LA FURA DELS BAUS

©Stofeth

Nits que mai no oblidaràs

www.festivalperalada.com



EL FESTIVAL ÉS POSSIBLE GRÀCIES A:

Moltes gràcies per ajudar-nos a fer-ho possible!

Presentat per:



Patrocinador Principal:



Amb el copatrocini de:



Amb la col·laboració de:



Amb el suport de:



Mitjans de comunicació oficials:



Productes oficials:



Festival Castell Peralada és membre de:



El Festival dona suport



Agraïments:



HISTÒRIA D'UN SOLDAT

LA FURA DELS BAUS

AUDITORI PARC DEL CASTELL
19 DE JULIOL

ESTRENA DE LA PRODUCCIÓ A ESPANYA

LA FURA DELS BAUS – ÀLEX OLLÉ

HISTOIRE DU SOLDAT

HISTORIA DE UN SOLDADO (Edición 1987) by Stravinsky, Igor

Book by Charles Ferdinand Ramuz

J.and W. Chester Ltd., of London

Editores y propietarios

Música d'Igor STRAVINSKI (1882-1971)

Text original de Charles Ferdinand RAMUZ (1878-1947)

Narrador/Diable/Soldat:

Sébastien DUTRIEUX

Direcció d'escena: Àlex OLLÉ (La Fura dels Baus)

Col·laboració en la direcció d'escena:

Ramon SIMÓ i Valentina CARRASCO

Dramatúrgia: Àlex OLLÉ, Júlia CANOSA,

Valentina CARRASCO i Ramon SIMÓ

Escenografia i Vestuari: Lluç CASTELLS

Vídeo: Emmanuel CARLIER

Il·luminació: Elena GUI i

Urs SCHOENEBAUM

Espai sonor: Josep SANOU

Post producció vídeo:

Benjamín SÁNCHEZ

Orquestra Simfònica Camera Musicae

Violí: Bernat BOFARULL

Contrabaix: Jan FITÉ

Clarinet: Jordi CORNUDELLA

Fagot: Dan-Andrei BOSINCEANU

Trompeta: Carlos MARTÍ

Trombó: Jordi MASIP

Percussió: Pau MONTANÉ

Figurants: Jean-Philippe BIGORRE,

Rémi BLASQUEZ, Jean-Luc BURFIN,

Pierre DESMARET, Caroline MICHEL i

Monique MILLIOT

Una producció de l'Opéra National de

Lyon, Opéra de Lausanne, Opéra de

Montpellier en coproducció amb La Fura

dels Baus



L'Art és tan difícil d'explicar
amb paraules
com algunes Sensacions

LA TRAGEDIA DEL SOLDADO

El 28 de septiembre de 1918 se estrenaba en el Teatro Municipal de Lausanne, bajo la batuta de Ernest Ansermet, *La historia del soldado*, una atípica pieza teatral con música, de poderosa y radical modernidad, creada por el genial compositor ruso Igor Stravinsky contando con un libreto de su amigo, el escritor Charles-Ferdinand Ramuz, máximo exponente de la literatura suiza en lengua francesa de su época. Un siglo después, en la conmemoración del centenario del estreno, la Opéra de Lyon (Francia) se apuntaba un éxito de público y de crítica al estrenar una sobrecogedora adaptación del fáustico cuento musical firmada por Àlex Ollé, de La Fura dels Baus: *Historia de un soldado*.

El espectáculo vio la luz la pasada primavera en un moderno espacio cercano a la ciudad lionesa, la sala Radiant Bellevue, más adecuada que la Opéra para la innovadora factura teatral de este espectáculo coproducido por los coliseos líricos de Lausanne, Montpellier y Lyon, que llega por primera vez a España de la mano del Festival de Peralada.

Ollé, que firma la dramaturgia junto a Júlia Canosa, pone en pie una propuesta que sacude la conciencia del espectador al situar la acción en el drama de las guerras actuales. De hecho, lo que vemos en escena es un montaje de mayor envergadura –Stravinsky concibió la pieza para un teatro ambulante con un conjunto instrumental de cámara– y fuertes raíces cinematográficas, con escenografía y vestuario de Lluc Castell que muestran la influencia del mítico filme Johnny cogió su fusil, escrito y dirigido por Dalton Trumbo en 1971.

El montaje mantiene la partitura original de Stravinsky y el texto de Ramuz, y añade pasajes de Jean Cocteau, Paul Valéry y, como demoledor testimonio final, la carta del soldado Daniel Somers, que se suicidó en 2013 al no poder superar el estrés postraumático de su participación en la guerra en Irak.

El cambio de título –*Historia de un soldado*– es una declaración de intenciones, pues simboliza y universaliza la voluntad de denuncia y profunda reflexión sobre los conflictos bélicos del siglo XXI. En el texto de Ramuz, un soldado que vuelve de la guerra acepta la engañosa propuesta del diablo: vender su alma, representada por su violín, a cambio de un libro mágico que le hará rico, pero a costa de sacrificar todo lo en verdad le importa. En la versión *furera* cobran vida los fantasmas interiores de un soldado que está en coma en un hospital. Atrapado en su lecho el joven vive un delirio, una situación esquizofrénica en la que el diablo es presentado como la voz de la inconsciencia, como el *alter ego* del soldado.

El bien y el mal pugnan en su interior, no son agentes externos, sino, como apunta Àlex Ollé, “aspectos que conforman su personalidad y una clara muestra de la complejidad humana”. Ganan protagonismo las obsesiones, la avaricia y la injusticia de un sistema que nos hace más insolidarios, mezquinos y egoístas.

El actor Sébastien Dutrieux asume los papeles de narrador, diablo y soldado en un *tour de force* apasionante que impacta al espectador con el protagonismo visual que cobran las reflexiones y los recuerdos del soldado, con proyecciones filmicas de alta intensidad dramática que incluyen imágenes de tortura y alucinaciones. En el relato aparecen figurantes que encarnan

Cap al futur amb la música.



LA VANGUARDIA

al personal que atiende al soldado moribundo en el hospital, a sus padres y a su antigua novia. Los miedos de la guerra también se agitaban en la vida de Stravinsky en su exilio en Suiza durante la Primera Guerra Mundial. Años duros, marcados por dificultades económicas que le impedían seguir adelante su carrera con el éxito monumental que le proporcionaron sus geniales partituras estrenadas por los Ballets Rusos de Diaghilev con el legendario Nijinsky como estrella. Fue la peor etapa de su vida y para sortear la escasez de recursos sumó esfuerzos con su amigo Charles-Ferdinand Ramuz para poner en pie una obra de cámara pensada para un teatro ambulante, escrita para tres actores y siete instrumentistas sobre un cuento popular ruso. Una historia que recrea de forma original la leyenda del *Fausto* de Goethe incorporando elementos de la tradición rusa de cuentos populares recopilados y editados por Aleksandr Afanásiev. La labor de síntesis es tan admirable como el lenguaje directo y el tono moralizante que busca Ramuz al contar la historia de un soldado que, en lugar de vender su alma al diablo, le entrega su violín y le enseña a tocarlo, pero no encuentra la felicidad.

Stravinsky escribe al respecto en sus imprescindibles *Crónicas de mi vida*: “Nos concentramos en el ciclo de leyendas relacionadas con las aventuras del soldado desertor y del diablo que, mediante sus artificios, acaba arrebatándole el alma de manera infalible. Aunque las situaciones que se describen en estos cuentos se caracterizan por su particular idiosincrasia rusa, por los sentimientos que expresan y la moral que se extrae de ellos, son de una naturaleza tan humana que pueden adaptarse a cualquier país... Fue precisamente ese lado humano lo que nos tentó a Ramuz y a mí a contar esa trágica historia del soldado que se convierte en la presa fatal del diablo”.

La partitura marcó una ruptura, un cambio de estética en el lenguaje musical de Stravinsky en busca de nuevos caminos sonoros, más modernos y descarnados, lejos de la opulencia de las orquestaciones a la rusa en las que había sido educado. Tras la deslumbrante exhibición de técnica y fantasía orquestal mostrada en sus tres grandes ballets de 1910-1913, *El pájaro de fuego*, *Petrushka* y *La consagración de la primavera*, Stravinsky alumbró una nueva y vitalista identidad sonora en *La historia del soldado*, compuesta en el último año de la Gran Guerra. La plantilla utilizada, hija de la escasez de recursos, la integra violín, contrabajo, fagot, clarinete, trombón, corneta de pistones o trompeta y percusión. Música al servicio de una idea dramática muy visual en la que juega un papel decisivo la ubicación de los músicos en el escenario: Stravinsky situaba al septeto a un lado de la escena y al narrador en el otro –Jean Cocteau asumió este papel en la primera grabación de la obra, en 1962, con Peter Ustinov y dirección de Igor Markévitch– reservando el centro para el desarrollo de la acción.

Obra de cámara que encierra ricas capas, para ser “leída, tocada y danzada”, con ecos de las orquestas de feria y de jazz, en un relato de arrolladora fuerza y encanto rítmico en el que suenan y se evocan danzas y bailes como el vals, el tango, el *ragtime* y el pasodoble.

Javier PÉREZ SENZ

Periodista y crítico musical

PERELADA
DES DE 1923



L'AROMA DE L'EMPORDÀ MARCA

Les vinyes de Perelada, en ple Empordà, estan envoltades de gran varietat de plantes mediterrànies que omplen l'aire amb les seves delicioses aromes. Aquest entorn dota d'una riquesa de matisos i una personalitat única als nostres vins.

www.perelada.com @c_perelada

Vine a visitar-nos

+34 972 538 503 / +34 972 538 011
Sant Joan s/n
17491 Peralada (Girona)
visitas@castilloperelada.com



HISTÒRIA D'UN SOLDAT, UN PLANTEJAMENT ACTUAL

Hi ha dos referents importants per entendre l'opció que hem pres per portar a escena l'*Histoire du soldat*, d'Ígor Stravinski. El primer és la pel·lícula de Dalton Trumbo, *Johnny cogió su fusil*; el segon és la carta de comiat del veterà de la Guerra de l'Iraq Daniel Somers.

A *Johnny cogió su fusil* un soldat ferit al front, jeu en coma en el seu llit d'hospital. Aquesta pel·lícula va donar un tomb al nostre enfocament d'*Histoire du soldat* en la mesura que ens obria la possibilitat de convertir la peça en un drama interior. El soldat no viu una trobada amb el diable, sinó que, atrapat en el seu llit d'hospital, habita un deliri en el qual s'enfronta al diable per intentar construir-se una vida feliç encara que, al final, acabi perdent-ho tot. El diable, aquí, apareix com a creació de la imaginació mateixa del soldat. És el seu alter ego, el seu antagonista interior.

Però el veritable salt de la dramaturgia d'*Història d'un soldat* es va produir en descobrir la terrible carta que va deixar rere seu el soldat Daniel Somers després del seu suïcidi el 2013. Veterà de la Guerra de l'Iraq, Somers va tornar als Estats Units afectat per el trastorn per estrès posttraumàtic. Va tractar en va de reincorporar-se a la vida civil, on va arribar fins i tot a muntar una banda musical en la qual participava com a guitarrista i cantant a més de compondre les cançons. No obstant això, incapaç de superar l'angoixa que li causava el record de les seves pròpies accions, que ell mateix qualifica en la seva carta de crims de guerra i contra la humanitat, va decidir posar fi a la seva vida i al seu patiment amb només 30 anys.

El drama de Daniel Somers és el drama de l'home triturat pel sistema. Un sistema que articula la pau i la guerra com les dues cares d'un mateix desig immoral de l'enriquiment indefinit d'uns pocs. Un sistema que actua mogut per un propòsit concret i per al qual se serveix dels homes petits com Somers o com el mateix Soldat de la peça de Stravinski. El diable apareix ara com l'ànima implacable d'aquest sistema disposat a destruir tot el que s'escapa de les seves xarxes. Partim, doncs, de la carta de Daniel Somers per tornar-li a *Histoire du soldat* tot el seu sentit però deixant intacte el conte de Stravinski. Tot l'esforç de la posada en escena va encaminat a fer comprensible per a l'espectador d'avui el profund rerefons d'aquest petit conte. No hem pretès fer una denúncia contra el sistema, sinó en tot cas alertar que tot sistema tanca en si mateix a un diable que pot acabar governant les nostres vides, les vides dels homes petits que només aspiren (aspirem) a la felicitat.

Àlex OLLÉ

Director d'escena

CASTELL PERALADA

RESTAURANT

GUIA MICHELIN 



Un món de sensacions a l'espai gastronòmic
by Xavier Sagristà i Toni Gerez

SINOPSI

En el camí que el porta a casa, un pobre soldat camina acompanyat del seu violí. Es troba amb el Diable, qui li proposa canviar-li l'instrument per un llibre màgic que pot predir-li el futur. El soldat ho accepta, però descobreix que ha perdut tres anys de la seva vida i que els seus familiars l'han oblidat. Tot i ser ric, és incapaç de trobar la felicitat, així que ho farà tot per recuperar el seu violí, fins i tot robar al Diable...

Constret per les restriccions imposades per la guerra, Stravinski concep aquesta obra a partir del model del teatre ambulant, amb una instrumentació reduïda que es pot tocar a tot arreu. Així crea una obra accessible a tothom que rep múltiples influències: del tango, el *ragtime*, el pasdoble i fins i tot el jazz.

Conegut per les seves creacions espectaculars i per un ús virtuós del vídeo (*Alceste*, *Le vaisseau fantôme*, *Tristany i Isolda...*), el director Àlex Ollé, del col·lectiu La Fura dels Baus, permet copsar totes les dimensions de l'obra, des de la més íntima a la més universal. Col·loca les diferents històries dels soldats dels nostres dies al centre de la seva creació i així ofereix una lectura molt contemporània d'aquesta obra centenària.



En Masse

Circa Contemporary Circus

DIMARTS, 23 DE JULIOL – 20 h
DIMECRES, 24 DE JULIOL – 20 h

Una mostra electrizant i explosiva d'habilitat física i energia al voltant de *La consagració de la primavera* d'Stravinsky i el *Viatge d'hivern* i *El cant del cigne* de Schubert des del llenguatge del circ.

Entrades a partir de 20 euros a www.palaumusica.cat



PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

GRÈC Espectacle presentat conjuntament entre el Grec 2019
Festival de Barcelona i el Palau de la Música Catalana

Amb la col·laboració de:



SÉBASTIEN DUTRIEUX



Ha treballat en diferents escenaris de Bèlgica, com el Teatre Nacional, el Rideau de Brussel·les, el Palau de les Belles Arts i el Flagey. Entre altres ha actuat en *Le moine noir* de Txékhov a Montreal, Ottawa, Quebec i a nombroses ciutats de França i Bèlgica. A l'Òpera Nacional de la Lorena, ha interpretat *Peer Gynt* de Grieg, *L'oiseau de feu* de Stravinski, *Romeo i Julieta* de Prokófiev, *L'histoire de Babar* de Poulenc, *The young person's guide to the orchestra* de Britten i *Le rossignol* de Theo Loevendie. També ha interpretat *L'oiseau de feu* a l'Òpera Nacional de Montpeller, *Peter Pan* d'Olivier Pénard a l'Auditori de Lió, el païxà Selim a *El rapte del Serrall* de Mozart a la Philharmonie de París i *Peer Gynt* amb l'Orquestra Filharmònica de Lieja.

Entre altres compromisos ha donat vida al ratolí a *L'écume des jours/Der Schaum der Tage* d'Edison Denisov amb direcció d'escena de Jossi Wieler i Sergio Morabito (Òpera de Stuttgart), el germà Dominique a *Jeanne d'Arc au bûcher* d'Honegger amb direcció d'Àlex Ollé de La Fura dels Baus (Òpera de Frankfurt) i el doble al *Parsifal* de Wagner amb posada en escena de Dmitri Tcherniakov (Staatsoper Berlin).

Amb el director David Hermann va interpretar el germà Dominique a *Jeanne d'Arc au bûcher* d'Honegger al Theater Basel, el pròleg a la *Iolanta* de Txaiovski a l'Òpera Nacional de la Lorena i a l'Òpera-Teatre de Metz i el terapeuta a *Die lustigen Weiber von Windsor* d'Otto Nicolai a l'Òpera Reial de Valònia.

Sébastien Dutrieux també ha interpretat el paper de Don Juan a *Béatrice et Bénédicte* de Berlioz, a un muntatge de Richard Brunel, a *La Monnaie-De Munt* de Brussel·les i al Théâtre du Capitole de Tolosa, *Prélude* a l'Òpera Nacional del Rin, *Mouton* de Sophie Kassies a l'Òpera Nacional del Rin i a l'Òpera-Teatre de Metz, i també *L'histoire du soldat* de Stravinski a Lió, Lausana i Montpeller en la proposta d'Àlex Ollé que avui s'estrena al Festival Castell de Peralada, escenari al que debuta.

Entre els plans futurs hi ha *Jeanne d'Arc au bûcher* a La Monnaie i a l'Òpera de Frankfurt i *Le silence des ombres* de Benjamin Attahir també La Monnaie i al Gran Teatre de Luxemburg.

ÀLEX OLLÉ



Nascut a Barcelona el 1960, és un dels sis directors artístics de La Fura dels Baus. De la primera època destaquen obres com *Accions* (1984), *Suz/O/Suz* (1985), *Tier Mon* (1988), *Noun* (1990) i *MTM* (1994), que van reafirmar a La Fura com a companyia de culte. El 1992 realitza al costat de Carlus Padrissa *Mediterrani, mar olímpic*, a la cerimònia d'inauguració dels Jocs Olímpics de Barcelona 1992. A partir d'aleshores la seva producció es diversifica abastant diversos gèneres. Entre els macrospectacles –al costat de Padrissa– destaquen *La navalla a l'ull* (València 2001); *Naumàquia* (Barcelona 2004); *Window of the City* (Xangai 2010); o *Istanbul, Istanbul* (Istanbul, 2012). En teatre destaquen *F@ust 3.0* (1998) i *XXX* (2001), ambdues amb Padrissa; *Metamorfosi* (2005), a partir del text de Kafka (amb Javier Daulte); i *Boris Godunov* (2008) inspirat en l'assalt al Teatre Dubrovka de Moscou i en l'obra Puixkin (amb David Plana). El 2018 va estrenar *L'Histoire du Soldat*, d'Stravinski (Lió, 2018). En cinema dirigeix amb Padrissa i Isidro Ortiz, *Faust 5.0* (2001).

Però és en l'àmbit de l'òpera on la seva trajectòria es consolida amb títols del gran repertori, contemporanis i de nova creació; en col·laboració amb Carlus Padrissa cal citar la cantata *Atlàntida* de Falla, *Le martyre de Sant-Sébastien*, *La Damnation de Faust*, *DQ. Don Quixot a Barcelona*, *Die Zauberflöte*, *El castell de Barba Blava* i *Diari d'un desaparegut*, *Aufstieg und Fall der Stadt Mahagonny* o *Aida*.

En solitari dirigeix *Le Grand Macabre*, *Quartet*, *Tristan und Isolde*, *Oedipe*, *Un ballo in maschera*, *Il prigioniero / Erwartung*, *Madama Butterfly*, *Faust*, *Der fliegende Holländer*, *Pélleas et Mélisande*, *Il Trovatore*, *Norma*, *La Bohème*, *Alceste*, *Jeanne d'Arc au bûcher*, *La damoiselle élue* i *Mefistofele*. El 2019 estrena a Brussel·les *Frankenstein* a partir d'una idea original del propi Àlex Ollé inspirada en la novel·la de Mary Shelley i, aquest juliol passat, *Turandot*, de Puccini, al Tòquio Bunka Kaikan (Olimpíada Cultural, Tòquio 2020).

L'espera, aquest octubre, un altre Puccini: *Manon Lescaut* a l'Òpera de Frankfurt.

ORQUESTRA SIMFÒNICA CAMERA MUSICAE



Fundada el 2006, l'Orquestra Simfònica Camera Musicae (OCM) ha gaudit d'una gran rebuda per part del públic per la seva tasca de divulgació de la música clàssica en sectors molt diversos, prestant especial atenció al públic melòman i jove. Ha actuat en sales com l'Auditori Nacional de Madrid, el Palacio Euskalduna de Bilbao, l'Auditori de Barcelona, el Palau de la Música Catalana i el Teatre Tarragona, entre d'altres. En aquests dos últims equipaments, l'orquestra desplega les seves temporades estables de concerts de producció pròpia.

Des del seus inicis, Tomàs Grau n'és el director titular i artístic, i des de la temporada 2017-18 el mestre Salvador Mas n'és el principal director convidat, rol que abans van exercir Jordi Mora i José Rafael Pascual Vilaplana. L'OCM va iniciar la temporada 2009-2010 el seu projecte de residència a l'Auditori del Tívoli del Vendrell, vigent en l'actualitat.

L'OCM ha col·laborat amb directors com Antoni Ros Marbà, Edmon Colomer, Salvador Brotons, Rinaldo Alessandrini, Josep Caballé, John Rutter, Massimo Spadano, Diego Martin-Etxebarria i Virginia Martínez i amb solistes com Stephen Kovacevich, Sabine Meyer, Steven Isserlis, Patricia Kopatchinskaja, Alexander Melnikov, Alice Sara Ott, Sayaka Shoji, Clara Jumi-Kang, Ainhoa Arteta, Asier Polo, Pablo Ferrández, Claudi Arimany, Judith Jáuregui o Rafael Aguirre, entre d'altres.

Tot i realitzar la seva activitat principalment a Catalunya, l'OCM també actua de manera periòdica arreu de l'estat espanyol i ha realitzat una gira de concerts per diferents ciutats d'Alemanya, Txèquia i Suïssa. Ha enregistrat els discs *Alba Eterna*, *Tempesta esvaïda*, *De Catalunya al món*, *Un conte de Nadal* i *Mediterráneo*.



RAMON SIMÓ

Director i escenògraf teatral nascut a Tàrragona el 1961. Llicenciat en Filosofia i Ciències de l'Educació per la Universitat de Barcelona, és professor de les especialitats d'Interpretació i Direcció Escènica de l'Institut del Teatre de Barcelona, on va desenvolupar durant tres anys (1989-91) el càrrec de Cap del Centre d'Investigació, Documentació i Difusió (CIDD) i Cap d'Especialitat de Direcció Escènica i Dramatúrgia entre 2006 i 2009.

Director artístic de la Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga en les edicions de 1996-97-98, ha format part del Consell Assessor del Teatre Nacional de Catalunya (Cap del Comitè de lectura) entre els anys 1999 i 2006. Va ser director artístic del Grec-Festival de Barcelona en les cinc edicions compreses

entre 2012 i 2016. Com a director i escenògraf ha desenvolupat la seva activitat artística tant en el teatre públic -amb diversos muntatges produïts pel Centre Dramàtic de la Generalitat, Teatre Nacional Catalunya, Centro Dramático Nacional, Teatre Lliure, en coproduccions amb d'altres Institucions i Festivals- com en el privat -El Teatro Fronterizo, Sala Beckett, Focus, Velvet, Bitò, CIRTA- i altres companyies i grups musicals.

Com a intèrpret, ha estrenat quatre espectacles amb el quintet Lisboa Zentral Cafè i ha enregistrat el disc *Almanac*.

Ha publicat assajos sobre teatre (*La Retòrica de l'emoció*, Ed. Institut del Teatre; *Stanislavski. La tècnica de l'actor*, Ed. Institut del Teatre), articles en revistes especialitzades (*El Público*, *Estudis escènics*, *Escena*, *Pausa*, *Hamlet*) i en publicacions generalistes (*El Viejo Topo*, *Diari de Tarragona*, *Catalunya Sud*, *La Vanguardia*) a més d'adaptacions teatrals (entre d'altres, *Jordi Pere Cerdà: Quatre dones i el sol*) i ha prologat i editat diverses obres, entre les quals l'edició catalana del Teatre Complet de Samuel Beckett.

L'any 2011 la revista *Pausa* de la Sala Beckett-Obrador internacional de dramatúrgia va dedicar un dossier especial a la seva obra.

VALENTINA CARRASCO



Va néixer a Buenos Aires, on va estudiar música, dansa i literatura i va començar la seva carrera en cinema i vídeo que la portaria a treballar a París. Col·labora amb La Fura dels Baus des de l'any 2000. A banda de grans espectacles a l'aire lliure com el Fòrum de Barcelona 2004, el Festival Beiteddine de Beirut o la inauguració de la Biennial d'Art Contemporani de València, és coautora i codirectora d'XXX, una obra inspirada en *La filosofia de tocador*, del marquès de Sade que va fer gira durant tres anys per Europa, Amèrica i Austràlia (2004).

Quant a l'òpera, va participar en *DQ*, *Don Quixot a Barcelona* al Liceu i va codirigir *Auf den Marmorklippen* de Battistelli a Mannheim, que va guanyar el Premi de la Crítica d'Alemanya a la millor producció d'òpera de l'any. Va col·laborar en *La flauta màgica* a la Triennial del Ruhr el 2004, al Real de Madrid el 2005 i a l'Òpera de París el 2005 i 2008. Es va encarregar de la direcció en escena dels cantants d'*El castell de Barba Blava* de Bartók i *Diari d'un desaparagut* de Janacek a París, Barcelona, Kobe i Bunkamura i va organitzar la direcció en escena de *L'or del Rin* i *Les valquíries* a Florència i València (2007-2010).

Amb Carlus Padrissa va codirigir *Michaels Reise um die Erde* de Stockhausen, a Viena, París, Colònia i Venècia (2008) i el 2010 va col·laborar amb la direcció de *Rise and Fall of the City of Mahagonny* a Madrid, Moscou i Atenes. El 2011, va dirigir els cantants de *Quartett* a Milà, Amsterdam i Lille i de *Tristany i Isolde* a Lió. Va dirigir *La strada*, de Luc van Hove, a l'Òpera de Flandes i *Michaels Reise um die Erde* a Varsòvia.

Va muntar *Le Grand Macabre* de Ligeti a Brussel·les, Roma, Londres, Barcelona, Buenos Aires i Adelaide. A La Monnaie codirigeix amb Àlex Ollé *Oedipe* d'Enescu i el 2012 dirigeix al Colón de Buenos Aires una versió reduïda de l'*Anell del Nibelung* de Wagner i *The Turn of the Screw* de Britten a l'Òpera de Lió, *Don Giovanni* a de Perm i *La Bella dormente nel Bosco*, de Respighi a Estrasburg.



JÚLIA CANOSA

És dramaturga, autora i llibretista. Des del 2009 ha escrit principalment per al teatre i l'òpera. Ha treballat amb Àlex Ollé com a dramaturga a *Quartett* (de Luca Francesconi) al Teatre alla Scala de Milà, *Histoire du Soldat* (Stravinsky) a l'Òpera de Lió i com a llibretista a *Frankenstein* (Grey) a La Monnaie de Brussel·les (2019). Actualment escriu una segona òpera per a Mark Grey, *Birds in the Moon*, que s'estrenarà el 2020 als Estats Units. Fins al 2009 va treballar per a diverses companyies de teatre catalanes, espanyoles, italianes i franceses com a dramaturga, ajudant de direcció i productora. També va formar part de l'equip de la Sala Beckett entre els anys 2003 i 2008.

Abans, des del 1996 al 2001, es va traslladar a Dublín per estudiar teatre irlandès contemporani. A Dublín va treballar com a directora, autora, actriu i ajudant de direcció en projectes molt petits, petits, mitjans i grans, entre els quals destaquen els de l'Armada Theater Co., l'Opera Theater Company, el Dublin Fringe Theater Festival i el conjunt de música contemporània VOX 21, amb el que va treballar en diversos projectes sota la direcció del compositor Benjamin Dwyer.

Júlia Canosa es va formar al Col·legi de Teatre of Barcelona, al London College of Music and Drama de Londres i al Griffith College de Dublín com a intèrpret. Va decidir passar-se a l'escriptura creativa, la dramaturgia, la ficció i la poesia fent el Postgrau en Narratologia de la Universitat de Barcelona, el Màster en Escripció Creativa de la Universitat de Lancaster (Regne Unit) i un doctorat en Escripció Creativa i Crítica per la Universitat de Bangor, Gal·les. Ha fet un gran nombre de cursos de formació especialitzats a l'Obrador Internacional de Dramaturgia de la Sala Beckett amb Martin Crimp, Anthony Nielsen i Xavier Albertí, entre d'altres.

LLUC CASTELLS



Neix el 1975 a Cardedeu, Barcelona. Vinculat al teatre des de la infància a través de la seva família, es forma a l'Escola Massana i es dedica al disseny de vestuari i escenografia per teatre, musical, circ, dansa i òpera. Col·labora amb diversos directors com amb Xavier Albertí (*Temps Salvatges*, *Ricard III*, *El Professor Bernhardt*, *Terra de Ningú*, *Vida Privada*, *El Bordell*, *El soterrani*, *El dúo de La Africana*, *L'home de teatre*, *La corte de Faraón*, *Al Cel...*, *Assajant Pitarra*, *Tenese*, *PPP*, *Pinsans i cadernerres*, *Cronica sentimental de España*), Julio Manrique (*L'Ànec salvatge*, *El curiós incident de un gos a mitjanit*, *L'Hort dels Cirerers*, *Coses que déiem avui*, *American Buffalo*, *Product*, *La forma de les coses*, *Els Boscos*), Xicu Masó (*Tres versions de la vida*, *La*

Strada, *Al vostre gust*, *El fantàstic Francis Hardy*, *El mestre i Margarita*, *Absolutament lluny*), Lluís Homar (*L'art de la comèdia*, *Terra Baixa*, *Luces de Bohemia*), Cie Baro d'Evel (*Falaise*, *Là*) i també amb companyies com Marta Carrasco, El Tricicle, Dagoll Dagom, Monti & Cia., Els Joglars, Pep Bou, Xavier Pujolràs, Nobert Martínez, Miquel Gòrriz o David Selvas.

El seu debut cinematogràfic és com a director artístic a la pel·lícula de Judith Colell *53 Días de invierno* (2006). Pel que fa a la òpera, participa a *Così fan tutte* (escenografia), *Don Pasquale* (escenografia i vestuari), *Amahl and the night visitors* (escenografia i vestuari), *Little Sweep* (escenografia i vestuari), *Brundibár* (escenografia i vestuari) i *Anna Bolena* (vestuari).

Com a dissenyador de vestuari col·labora amb l'Àlex Ollé de La Fura dels Baus a *Le Grand Macabre* (2009), *Rise and Fall of the City of Mahagonny* (2010), *Quartett* (2011), *Oedipe* (2012), *Un ballo in maschera* (2013), *Faust* (2014), *Madama Butterfly* (2014), *Pèlleas et Mélisande* (2015), *Il Trovatore* (2016), *Norma* (2016), *La Bohème* (2016), *Jeanne d'Arc* (2018), *L'histoire du Soldat* (2018), *Mefistofele* (2018) *Frankenstein* (2018), *Turandot* (2019) i *Manon Lescaut* (2019).

EMMANUEL CARLIER



El tema principal de les obres d'Emmanuel Carlier és la relació entre la imatge i el temps. L'any 1989 va presentar a París, al Grand Palais, una videoescultura titulada *Le Temps désamorphosé*. Va desenvolupar un concepte original anomenat *Temps mort*, que acostuma a moure's en l'espai sense moure's en el temps. *Temps mort* es va exposar per primer cop a la Biennal d'Art Contemporani de Lió el 1995. Aquest procés es va repetir moltes vegades com a efecte de postproducció (pel·lícula *Matrix*). Emmanuel Carlier prepara actualment una sèrie de dispositius visuals sobre la representació: *Organ Culture*, *The Fold*, *Transfix the Earth* i la pel·lícula experimental *Made in Reality*. En paral·lel a la pròpia recerca, col·labora des del 1994 amb els directors de La Fura dels Baus en la creació de performances, teatre i òpera. Entre d'altres ha signat *Tic et Tac* (París, 1989), *MTM* (gira europea, 1994), *Temps mort* (Lió, 1995), *Temps mort imatges del futur* (Montreal / Quebec, 1996), *Temps mort* (Kwangju, 1997), *Faust 3.0* (gira europea, 1998), *Double sided, double density* (Leipzig, 2000), *L'effet film* (Valence, 1999-2000), *D.Q. Don Quijote en Barcelona* (Barcelona, 2001), *XXX* (gira europea, 2002), *Graph* (Berlín, Rio de Janeiro, Ginebra, 2003), *Metamorfosis* (Aichi, 2005), *El castell de Barba Blava* (París, 2007), *Trilogia romana* (València, Roma, Sankt Pölten, 2011), *Un ballo in maschera* (Sydney, 2012), *Le pli* (París, 2012), *Erwartung* (Lió, 2013), *Alma brasileira* (São Paulo, 2017) i *Body Media II* (Xangai, 2017).



ELENA GUI

Va néixer a Roma el 1983. Estudia literatura i teatre a la Universitat La Sapienza i després a la Universitat Paris VIII, on se centra principalment en l'obra teatral de Pier Paolo Pasolini i en els textos traduïts de l'anglès d'Antonin Artaud. Ha treballat en l'àmbit teatral com a ajudant de producció i també en la realització de pel·lícules experimentals.

L'any 2009 participa en una residència artística al Watermill Center de Robert Wilson, on va triomfar amb la performance *GirlMachine*, de Charles Chemin i Carlos Soto, presentada a Nova York en el marc del Festival Performa. A partir del 2013 s'es-

pecialitza en il·luminació escènica per convertir-se en ajudant uns anys més tard dels tècnics d'il·luminació Urs Schönebaum i Fabiana Piccioli. Va acompanyar les creacions d'aquesta última per a les obres de dansa *Harbor me*, *Qutb et Fall* de Sidi Larbi Cherkaoui i per a *Cantique des Cantiques* d'Abou Lagraa i Mickaël Serre, presentada a la Maison de la Danse de Lió.

El 2015 s'encarrega de la il·luminació del curtmetratge experimental *Sounds Like*, de Peter Miller.

Durant l'edició del 2016 del Festival d'Avinyó treballa com a ajudant d'Urs Schönebaum en el disseny d'il·luminació per a *Babel* de Sidi Larbi Cherkaoui i Damian Jalet, concebuda per al Pati d'Honor i, després, el 2018, a l'òpera *Pélleas et Mélisande* (S. L. Cherkaoui, D. Jalet, amb escenografia de Marina Abramovic).

Recentment, el març del 2019, ha signat la il·luminació de l'obra teatral *Nos vertiges intérieurs* de Jean-Philippe Albizzati, peça homenatge de l'obra de la poetessa argentina Alejandra Pizarnik.

URS SCHÖNEBAUM



Va estudiar fotografia a Munic. Va treballar del 1995 al 1998 amb Max Keller com a part del departament d'il·luminació del Münchner Kammerspiele. Després de ser ajudant de direcció en produccions al Gran Teatre de Ginebra, al Lincoln Center de Nova York i al Münchner Kammerspiele, l'any 2000 va començar a treballar com a dissenyador d'il·luminació per a òpera, teatre, dansa, instal·lacions d'art i performances.

Ha participat en més de 130 produccions als principals escenaris d'arreu com ara el Covent Garden de Londres; a París a l'Òpera Bastille, l'Òpera Garnier, la Comédie Française i el Théâtre du Châtelet; a La Monnaie de Brussel·les; l'Òpera de Lió; la Metropolitan Opera de Nova York; a Berlín a l'Staatsoper Unter den Linden, l'Schaubühne i el Deutsches Theater; a la Bayerische Staatsoper i el Residenztheater de Munic; al Dramaten d'Estocolm; Det Norske Teatret d'Oslo; al Teatro dell'Opera de Roma; al Festival d'Avinyó; al Teatro Real de Madrid; al Festival d'Aix en Provence; al Teatre Bolxoi de Moscou; al Festival de Salzburg; al China NCPA i al Poly Theater de Pequín; a l'Òpera de Sydney; a l'Òpera Nacional dels Països Baixos; al Festival Bayreuth i a la Wiener Festwochen.

Treballa amb directors d'escena com ara Thomas Ostermeier, La Fura dels Baus, William Kentridge, Pierre Audi, Michael Haneke, Sidi Larbi Cherkaoui, Sasha Waltz i col·labora des de fa molt temps amb Robert Wilson. Entre molts altres, ha dissenyat la il·luminació de projectes amb Vanessa Beecroft, Anselm Kiefer, Dan Graham, Taryn Simon i Marina Abramovic. També ha dissenyat obres per a instal·lacions a Cracòvia, Munic, Salzburg i Nova York.

L'any 2012 va dirigir i dissenyar dues òperes, *Jetzt* i *What Next?* i el 2014 *Happy Happy*, composta per Mathis Nitschke a l'Òpera Nacional de Montpeller; el 2017 va crear l'escenografia i la il·luminació per a *Bomarzo* al Teatro Real de Madrid.

JOSEP SANOU



Compositor i artista plàstic, és fundador del grup Gringos (1986-1996), pioner en la recerca i innovació audiovisual que fusionava estils musicals diversos amb una peculiar proposta de projeccions de videoart. Amb aquesta formació enregistra diversos discos, participa en diferents recopilatoris de música electrònica i experimental, fa concerts per Espanya i per Europa i obté importants reconeixements com el Premi Ciutat de Barcelona (1989), Biennial de Barcelona (1989, música), III i V Mostra de Vídeo Jove de Sevilla (1988 i 1991), Biennial de Barcelona (1991, cinema), Premi Imaginart 91 al millor videoclip (1991), III Festival de Vídeo de les Canàries (1992), Mercat de Música Viva de Vic Fundació Puig-Porret (1994), Premi Altaveu a la innovació audiovisual (1993), Festival de Vídeo Musical de Vitòria (1990 i 1993), International Visual Music Awards (1993), 8è Internationale Duisburg Filmtagen RFA (1992) i German Award for Video Art (Deutscher Videokunstpries) (1994).

Al llarg de més de 25 anys de trajectòria ha creat bandes sonores per al cinema, teatre, dansa i televisió com *Petitot* de Carles Bosch, *Bicicleta*, *cullera*, *poma* de Carles Bosch, *Fausto 5.0* de La Fura dels Baus i Isidro Ortiz, *Nubes de verano* de Felipe Vega, *Knistern der zeit* de Sibylle Dahrendorf, *Metamorfosis* d'Àlex Ollé/La Fura dels Baus, *Boris Godunov* d'Àlex Ollé/La Fura dels Baus, *La felicidad* de Javier Daulte, *Nunca estuviste tan adorable* de J. Daulte, *Primer amor* d'Àlex Ollé i Miquel Gorrioz, *Jinete de peces*, *La japonesa o la imposible llegada a Dédalo*, *Der Dämon* i *El ojo asombrado* per a la companyia Danat, *La mujer de la arena* de Bárbara García, *Los girasoles rotos* de Sabine Dahrendorf i *El secreto de las medusas* de S. Dahrendorf i J. Sanou.

Des del 1990 compon i produeix sintonies per a diverses cadenes de televisió com els dels Telediarios de TVE, La 2 Noticias, Los Desayunos de TVE, Telenotícies de TV3, Noticias Cuatro i La Sexta Noticias, i també cortinetes de continuïtat per a La Sexta, TV3 i el Canal 33, entre d'altres.

LA FURA DELS BAUS

Aquest 2019 fa quatre dècades que La Fura dels Baus va començar el seu viatge a Moià fent teatre de carrer amb un carro i un burro. Era l'any 1979. I enguany la companyia continua avançant en plena forma i amb la mirada estrictament projectada al futur. Les nocions de cicle, evolució, reciclatge, mitosis, crisis i regeneració, totes elles molt orgàniques, són ben presents a la biografia grupal. Heus aquí la clau per a la seva longevitat i la bona salut artística.

La companyia ha creat prop de mig miler de projectes artístics utilitzant un llenguatge propi: el *furero*, físic i immediat. A això cal afegir-hi l'apropiació de procediments tècnic-formals per interrelacionar-los amb la dimensió especial i interpretativa de les posades a escena. I el ventall és ben ampli: d'òperes a macroespectacles, de *workshops* a peces audiovisuals, de conferències a viscerals espectacles. Els sis directors (Pep Gatell, Carlus Padrissa, Àlex Ollé, Miki Espuma, Pera Tantiñà i Jürgen Müller) s'han anat especialitzant en diferents formats i iniciatives, multiplicant exponencialment la producció furera sota un mateix segell. Els *fureros* segueixen evolucionant, compartint un mateix ADN tant en aspectes de composició visual, d'ús real dels espais i d'entorns arquitectònics.

La recreació de *Manes*, una peça de dels anys 90; la presentació de la Fundació Èpica, una entitat sense ànim de lucre que vol oferir un espai d'aprenentatge multidisciplinar al voltant de les arts escèniques; la primera posada en escena de la història de *La caiguda del rei*, pedra angular de la cultura del poble danès; l'estrena d'òperes que esdevindran memorables com *Karl V* a Munich o *Frankenstein* a Brussel·les; la incessable gira de la cantata *Carmina burana* o la reinterpretació de la *Bauern Kantate BMW. 212* de Bach. Macroespectacles per la posteritat i un ampli ventall de propostes artístiques, per anomenar-ne alguns. Orientada pel caràcter policèfal, un any més, La Fura continua estrenant nous projectes i seguirà treballant en tantes obres innovadores com qualsevol altre any.



EL FESTIVAL RECOMANA

5 i 7 AGOST

LA TRAVIATA VERDI

LA VIOLETTA DELS NOSTRES TEMPS EN L'ESTRENA D'UNA NOVA PRODUCCIÓ



**EKATERINA
BAKANOVA**

VIOLETTA VALERY



**RENÉ
BARBERA**

ALFREDO GERMONT



**QUINN
KELSEY**

GIORGIO GERMONT

Direcció musical, Riccardo FRIZZA · Direcció d'escena, Paco AZORÍN
ORQUESTRA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU · COR INTERMEZZO

*Nits
que mai no
oblidaràs*

Compra la teva entrada a:
www.festivalperalada.com - T. 34 972 53 82 92



CASINOS
GRUP PERALADA

AMB EL



**FESTIVAL
CASTELL
PERALADA**



Acosta Danza, Carlos Acosta. © Toti Ferrer

CASINO BARCELONA · CASINO PERALADA · CASINO TARRAGONA · CASINO BARCELONA.ES
Argentina: MELINCUE CASINO & RESORT · SANTA FE CASINO & HOTEL
Uruguai: SALTO HOTEL & CASINO · RIVERA CASINO & RESORT
Xile: OVALLE CASINO & RESORT

www.grupperalada.com